

Vážení čtenáři a čtenářky,

články tohoto čísla časopisu Fóra ochrany přírody věnované zejména záchranným programům pro ohrožené druhy jsem četl s obzvláštním zájmem. Před lety jsem měl možnost být na AOPK ČR u zrodu útvaru, jehož úkolem bylo nastartovat komplexní řešení problematiky záchranných programů v ČR. Tehdy vznikly první koncepce, metodiky, výběry druhů i konkrétní projekty. Teď jsme o patnáct let dále a je velmi pozitivní si uvědomit, že tehdejší úsilí nebylo vynaložené zbytečně, ale že žije vlastním životem. Záchranné programy jsou nástrojem ochrany přírody, který má potenciál vzbuzovat vášně a občas bývá i terčem kritiky. Základní polemická otázka zní: je rozumné vynakládat relativně velké finanční částky ve prospěch několika málo vybraných druhů? Nebylo by lepší věnovat je na obecnější opatření, která pomohou celým společenstvům? Na jednu i druhou stranu lze snést řadu argumentů a vést nekončící diskuse. Zde bych se ale zastavil především u jednoho aspektu záchranných programů. V situaci, kdy naše příroda a její druhové bohatství byly v minulosti drasticky ovlivněny známými negativními faktory a i dnes jsou polní, luční, lesní nebo rybníční stanoviště drcena převládajícím intenzivním využíváním, jsou záchranné programy především nadějí a jakousi psychologickou vzpruhou. Ukazují, že kvalitně připravená a realizovaná péče o přírodu nebo její složky stojící na odborných základech skutečně funguje. Články, které na Vás v tomto čísle čekají, představují záchranné programy a programy péče z různých stran a přinášejí řadu zajímavých informací. Alespoň pro mě je ale hlavní pozitivním závěrem skutečnost, že si záchranné programy vydobily své pevné místo na poli české ochrany přírody.

Přeji Vám zajímavé a příjemné čtení!

Pavel Marhoul

zoolog, působí ve spolku Beleco